

DE WRAAK VAN MENEER JULES

Guy Prieels

De wraak van meneer Jules

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

© Guy Priels / Uitgeverij Houtekiet 2016
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be
www.guypriels.com

Omslag Sander Patelski
Foto omslag © NSW Police Forensic Photography Archive,
Justice and Police Museum, Sydney Living Museums
Foto auteur Jos Vossius
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 462 8
eISBN 978 90 8924 463 5
D 2016 4765 16
NUR 330

Eerste druk mei 2016
Tweede druk juli 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written
permission of the publisher.

*Dit verhaal berust op feiten, deels geromantiseerd.
Enkele personages zijn fictief,
van anderen is de naam veranderd.*

Proloog

Het konijntje voelde nog lauw aan. Met zijn zakmes sneed de kleine Michiel Verdoest een van de poten af en stak hem op zak als geluksbrenger. Terwijl hij omzichtig de strop rond het nekje losmaakte, schrok hij zich een hartverlamming.

‘Ik hou je onder schot. Als je een vin verroert, knal ik je kop eraf.’

Toen Michiel de ogen opsloeg, keek hij recht in de vuurmond van een dubbelloopsgeweer en de grijnzende smoel van de boswachter. Hij vervloekte het uur waarop hij had besloten uitgerekend op deze plek een val te zetten om aan wat eten te komen. Je kon beter meteen dood zijn dan op heterdaad te worden betrapt door Thienpont. De kleine Verdoest zou niet de eerste zijn die hier onder het struikgewas zijn graf vond. Er waren al mensen verdwenen, arme luizen die niemand miste en waarover iedereen zijn mond hield uit vrees voor represailles. Als een hellehond bewaakte Thienpont het jachtdomein van monsieur de Poncelette, een zakenbankier die het weekend in zijn kasteel op het platteland doorbracht. Eigenlijk heette de man gewoon Jerome Van de Ponsele, maar in Brussel, waar hij kantoor hield, werd zijn naam mettertijd door Franssprekende monden vervormd tot de naam die hij heel wat chiquer vond klinken. Door zijn intimi liet hij zich graag aanspreken als JDP.

Michiel berekende zijn kansen. Bij een vluchtpoging over het open veld was hij het haasje. Zijn enige kans om te ontsnappen was terug het bos in, zigzaggend tussen de bomen door. Hij vertrouwde op de konijnenpoot. Met een schijnbeweging scheerde hij langs de dichtstbijzijnde boom. Er volgde een explosie, hij hoorde de hagel suizen en in de stammen slaan.

‘Blijf staan.’

Hij bevroor ter plekke. Misschien kon hij er zich uit draaien door staande te houden dat de strop door iemand anders was gelegd en hij die toevallig had gevonden. De boswachter liep om hem heen met het wapen in de aanslag.

‘Was je alleen?’

Michiel knikte.

De boswachter pakte de jongen ruw vast, draaide zijn arm op zijn rug en duwde hem voor zich uit tot aan het jachthuisje. Daar drukte hij Michiels bovenlijf onzacht tegen een massief hakblok.

‘Hierop ontweiden we het wild,’ bromde hij.

Michiel schreeuwde het uit toen Thienpont zijn broek afstroopte en het nog nagloeiende staal van de geweerloop tussen zijn billen boorde.

‘Hou je kop!’

Michiel moest alles op alles zetten. Hij wist dat Thienpont zelf stroopte op het domein van zijn baas. Niet langer dan een week geleden was hij bij de buurvrouw komen aanzetten met een fazantenhaan in ruil voor drie beurten, het gebruikelijke tarief. Michiel kon het hem hier en nu onder zijn neus wrijven, maar dat zou enkel uitstel van executie betekenen. Hij had nog één troef en speelde hem uit.

‘Thienpont,’ zei hij, ‘wacht even. Vraag je baas of hij mijn zusje wil.’

‘Jij, kleine smeerlap, denk je er op die manier onderuit te komen?’

‘Anders lap ik je erbij.’

Thienpont ging twee tonen hoger: ‘Ik schiet je godverdomme aan flarden.’

‘Vraag het hem, Thienpont. Rita doet alles wat ik haar zeg. Misschien kan uw baas haar gebruiken.’

‘Als wat?’ snauwde Thienpont.

‘Als meid voor alle werk.’

‘En wat kan ze zoal, dat zusje van je?’

‘Alles. Ze is zeer gewillig.’

Thienpont vatte Michiel bij de kraag en leidde hem tot bij zijn baas.

Nadat hij naar de boswachter had geluisterd, fluisterde monsieur de Poncelette hem wat in het oor.

‘Deze keer kom je er goedkoop van af. Je neemt dat konijntje mee naar huis en vertelt dat lieve zusje van je dat zij het diertje gevild en ontweid naar meneer de Poncelette mag brengen. En ze komt alleen. Via het achterpoortje. Vandaag nog.’

Helemaal ontdaan kwam Michiel thuis en biechtte Rita op wat hem was overkomen. Ze schudde het hoofd.

‘Ik ben bang,’ zei Rita. ‘Ik laat me niet betasten door die vieze bok.’

‘Je moet.’

‘Ik wil niet.’

‘Dan vluchten we, ver weg, naar een ander land. Vandaag nog.’

Hun moeder merkte dat er iets loos was met de tweeling. Omdat Michiel de moed niet vond om het zijn moeder te vertellen, gooide Rita het eruit.

‘Kom,’ zei de moeder, ‘ik weet wie dat verhaal graag zal horen.’

Met het konijntje in een juten zak en gevolgd door haar kinderen trok ze naar de man voor wie ze in haar stalling alcohol stookte.

‘Ik ben de bisschop niet,’ zei hij tot Maria Verdoest die zich vooroverboog om zijn hand te kussen.

Hippolyte Pannecoucke, ook respectvol meneer Jules genoemd, was de koning van de sluikhandel en de illegale stook, de brede rug waarachter de kleine man ging schuilen als de grote wereld hem weer eens dreigde te verpletteren. Een man met een hart, een man zonder hart, de meningen liepen uiteen. Hij werd aanbeden en gevreesd, strooide weldaden uit over het hoofd van zijn vrienden, maar wee het gebeente van de onverlaat die hem een strobreed in de weg legde.

Lurkend aan zijn sigaar aanhoorde hij de vrouw die vertelde wat haar zoontje was overkomen, het zoveelste verhaal over de dagelijkse strijd van het grut om uit de klauwen van de machtigen te blijven. Meneer Jules luisterde vol aandacht.

‘Hoe komt het dat een doorgewinterd stropertje als jij zich laat betrappen?’

‘We zaten zonder eten, ik wilde wachten tot de schemering, maar mijn moeder zat almaar te janken dat ze honger had. Ik weet wanneer Thienpont zijn ronde doet, ik ken dag, plaats en uur. Deze keer moet hij de strik hebben gevonden, heeft hij zich in een hinderlaag gelegd en gewacht tot ik kwam opdagen.’

‘De honger, meneer Jules,’ jammerde Maria Verdoest. ‘We eten brood met boomschors, aardappelen en ’s anderendaags de schillen van de aardappelen met ajuinsaus.’

‘Michiel, ga naar huis, stroop het konijn, en kom straks terug.’

Enkele uren later nam meneer Jules plaats achter het stuur van een lichte bestelwagen. Michiel droeg de tas met het konijn en stapte in. In de laadruimte stond een geitje te mekkeren.

‘Wat een mooi dier, meneer. Hoe heet het?’